

: 7

עין משפט
נר מצוה

בזח א מיי פייג מהלי
נערה הלכה א סמג
לאיין כ ועשין ט:
בזח ב מיי פיי מהלי
קרנן פסח הלי יא:
ג מיי פייח מהלכות
עדות הלכה ד:

גליון הש"ס

[illegible]

דביע חנאל

[illegible]

(א) לילי המעשם דניחה למעשה:

כיצד העדים פרק ראשון מכות

והא' רשע רוצה לומר
לנ: וסם) אלא ר' מאיר
ו' דמשמע משום רשעה
והא' בכחונות מוקי הא'

ש'למא לרבנן ⁶¹כדי רשעתו כתיב משום
ישעה אחת אתה מחייבו ואי אתה מחייבו
משום שתי רשעיות אלא רבי מאיר מ"ט
אמר עולא גמר ממוציא שם רע מה מוציא
שם רע *לוקה ומשלם אף כל לוקה ומשלם
הוא למוציא שם רע שכן קנס סבר לה ⁶²כר'
עקיבא דאמר עדים זוממין קנסא הוא איכא
במתני להא דעולא אהא ⁶³דתניא לא תותירו
זמנו עד בקר והנותר ממנו עד בקר וגו'
הא הכתוב ליתן עשה אחר ל"ה לומר
שאיין לוקין עליו דברי ר' יהודה ר' ⁶⁴עקיבא
אומר לא מן השם הוא זה אלא משום דה"ל
לאו שאין בו מעשה וכל לאו שאין בו
מעשה איין לוקין עליו מכלל דר' יהודה סבר
לאו שאין בו מעשה לוקין עליו מנא ליה
אמר עולא גמר ממוציא שם רע מה מוציא
שם רע לאו שאין בו מעשה לוקין עליו אף
כל לאו שאין בו מעשה לוקין עליו *מה
ממוציא שם רע שכן לוקה ומשלם אלא
אמר ריש לקיש גמר מעדים זוממין מה
זוממין לאו שאין בו מעשה לוקין

עליו אף כל לאו שאין בו מעשה לוקין עליו יוכיח" ויחזיקוהו
לא ראי זה כראי זה הצד השווה שבהן לא
לוקין כל לאו שאין בו מעשה לוקין עליו מחמת
הוא לא קשיא רבי יהודה לא סבר לה כרבי
ללא תענה ברעך עד שקר מאי דרשי בי
עדים וזממין ורבי מאיר אזהרה לעדים וזמ
פקא ליה ימונהשארם ישמעו ויראו ולא יוס

קנס ו"ל דודאי בין לר"מ בין לרבנן ליכא מילך דאמר ברי
 ר' חביב גבי עדים וזממין הלכך לר' מאיר שולק ור' עמי
 אי"ב כתי רשעון דנכח גבי דקדור דממעט שמי רשעין
 מערות אי"ב ודאי אמר ר"מ בכל דוכא דלוקא ומשל
 מונא הוא לך לן ר' יליפין ממוזיא שם רע דלוקא ועל
 מורא דלוי לוקא ומשל מעשה ואמרו רבנן כל מקום
 כל ב' רשעיות בין ממון בין קנס: **ה**א קשיא ר'
 ית ליה עדים וזממין קנסא לית ליה לאו דאין בו מעש
 קנסא כללואי כדרס לוקא ופירש צנור דליין שמנא
 כללואי כדרס היינו עשה דא מצוי הכללואי: **א**מר
 משל ותימה דהא אין זה פירכא שזו ופירש ר"י דפרין
 מלקיות ועוד יש לומר שכן י"י כסס דא חמור שזו
 הלא דומיהו מחזיא אין ר"י ופירש מה למוזיא שם

ים וּמוֹמִין בְּדִירוֹן אֲחִיעֶזֶר מַעֲשֵׂהֶם: **וְרַבְּנָן** הָאֵין
 מִי מַעֲשֵׂה הַיָּם הוּא לֹא קָרָא דְהִזְדִּיקוּ אֲבָל כְּתֹב דְּגַלָּן
 לִילָקֵן * מַשּׁוּם טְרֵהוּ לֹא שֵׁטֶן לְאֹהֲרֵת מִיתָת בִּ"ד וְאִין
 דְּעֵרֵיפֵת מַשִּׁי לְגַבִּי מַלְקוּת גּוֹפִיָּה אֲיַטְרִין לְאֹהֲרֵת
 לִיה דְּלֵא תַעֲנֵה הוּא לֹא שֵׁטֶן לְאֹהֲרֵת מִיתָת בִּ"ד וְאִין
 מִי מִיתָת בִּ"ד * וְהָאֵין דֵּהָ אֲמַרְיִין פִּרְקֵי מִי מַשְׁדֵּךְ
 בְּחִמְתָּהּ הִרְוָה הוּא לֹא שֵׁטֶן לְאֹהֲרֵת מִיתָת בִּ"ד כִּי
 לֹא שֵׁטֶן לְאֹהֲרֵת מִיתָת בִּיּוֹת דִּין כִּיּוֹן לְדֹא דִּין
 רַחֲמָנָא וְהִיא אִם כֵּן הִכּוֹת הִרְשַׁע מְכַלֵּל דְּלֵקִי מַשּׁוּם לֹא
 מִלָּא תַעֲנֵה וְלִמָּה יֵי וְהִיא אִם כֵּן הִכּוֹת הִרְשַׁע יִשְׁכֵּי אֵל
 בִּ"ד כְּדִרְשִׁיטָה וְיֵיל דְּעִרְפֵּית מֵינָה מַשִּׁי עוֹדֵר יֵשׁ שׁוּמֵר
 עֲדֵרִים וְשׁוֹפְרִים, וְהִם תַּחֲמֹר לְעֵיל גְּבִי מַעֲשִׂים אֲמַר
 לִמָּר דְּהִי קֶאֱמֵר לְאֹהֲרֵת עֵדִים וּמוֹמִין שְׁעִדִּין בִּי
 עוֹשֵׂה הַגּוֹף אֵלֶּה אִם כֵּן הִזְדִּיק אֲבָל לְעֵיל דְּמִיירִי מִכָּא

לחן זו מנשה (ב"ב 104 א). לא
מעטם זה המלכות בטל זו, חטא כל מעל

במך בחולים: לוקה ומשלים. דכמי
אחמו ואמר' בכחכות (דף מו.) ויסרו
: שכן קנס. וכל קנס חידוש הוא
איכא דמאני לה. להא דעולא: לומר
שאין לוקין עליו. שהעשה האמור

אחריו תקנתו וכפרתו על עבירת
האלו: לא מן הכסף הוא וְאִין
טעם זה עיקר דלא שניתק לעשה
לנו לוקח עליו אלא מפני מה המומר
מינו לוקח לפי שהוא לאו שאין בו
מעשה: גמר מעדים וּמוֹמִין מה
עדים: וְאִין וְאִין מן מעשה
ולוקח. מעדים וּמוֹמִין לוקח על
דברים עבדי כן גרשה וכן חללה:
עדים וּמוֹמִין אִין לריבין הפראה.
במחובות אחרין טעמא בללו נערת
(דף נג.) נתר בהו אימת כו' אבל
כדי שאר עושין כד"ד לא מטה
לריבין הפראה: בדי תמור לא פריי.
הואיל ותמורו של זה אינו חומרו של
זה אִין טעם המחנות תליי בו:
לאזכרה לעדים וּמוֹמִין. לעגשן בדין
הזהב ולאו מינן לעגשן מחנות אלא
שלא היה לו לעגשן בדין הזהב
אלא א"כ הזהיר: וּבַסְּאֵרִים יִשְׁמְעוּ
וַיִּרְאוּ וְלֹא יוֹסִיפוּ לַעֲשׂוֹת. הרי
אזהרה בפרשת עדים וּמוֹמִין: כתיב:
להכרזה

מה לעדים זוממין שכן יאין
הדין לא ראי זה כראי זה
שאין בו מעשה ולוקין עליו
להצד השוה שבהן שכן קנס
נקיבא אלא מה להצד השוה
חמור לא פריך *ורבנן האי
ההוא מיבעי ליה לאזהרה
מן מנא ליה אמר רבי ירמיה
ו עוד רובנן ההוא מיבעי ליה
להכרזה

וממון לקנס לענין דין דלוקה ומשלים
וממון קנסא הוא ושפיר ילפינן לכו
ליכא לאקומוה במלכות וממון ונרי
וקא לגבי ממון דמהיכא חייב למעוטי
הולקן דרשינן מקרא מחד רשעו
גבי קנס דלוינו לוקה ומשלים מחד
דה א"א כבר א"ה בר"ע. דלמר עדים
ליוקנן עוליו דלא מני יליף מהאי דינא
בסוף שדרה כשנמשא זרועה ורעה
הא חבירי השווה בשמיהא שיש בהו צד

כן הם משווים ביותר משאר מלקיות
 ין על דיבור שלם עו אלם במול
 שכן דיבור הוא ור' יהודה (ו) סבר
 דמעה מא עבר י"ה. דהא דקאמר
 קון עלוי והכא האי לאו שניתן לאהרת
 ור' אבל לעיל גבי מלמס וזו קשה
 קן עמי קר' סימא לגבי אהרת ממון
 דן עמי וס' דמחמר כשת דלם לא
 ת גופו אע"ג דמחמר גופיה ליכא
 מחמירי נמי למיחם כ"ד הכא נמי לא
 ענה דלם ענש אלם אלם הוזיר אל
 דגלי קרא הוא אמרנא דלם לקי משום
 לר"מ דנקפא דלם אהרת לעדים
 מלמס וזו למא האי טעמא לרבנן
 פלוגי שמיי מלקות דלם הו לקי
 ומס דממון ודאי לא כעי אהרת:
 או

השם הוא זה. כלומר טעם זה אינו מן
ין כי מלקות לפי שאין כי מעשה ושבושות ג. דרורי
לו ולא אכל ומאליו נעשה נזחר (חולין פ"ג, ע"ב)
מר במזמור שאין בו אחד מאלו:

מסורת הש"ס

[illegible]

דה אור השלם

1. ויהי אם כן היות
הרעו והפילו לשפט
הרעו לקניו כדי רשעו
במספר: דברים כה ב'
2. ולא תחזירו ממנו עד
בקר ונתת מקומו
בקר כאש השרפה:
שמות י"ב
3. לא תרצן לא נתקף
לא תגב לא תענה
ברעך עד שקר:
שמות כ"ג
4. ותשוארים ישמעו
וראו ולא יספו לשמוע
עד בדרך הרע הזה
בקרבו: דברים י"ט כ'

הנהגות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

בא הכבוד ליתן עשה
אחר לכל תעשה. על
חומר ועומר על כל
כלל מפרטת נחקר הכבוד
בשם א' ומשום על
שור לאין, לומר א' עשו
ותקן עתידו שיפרט
(בשמות ג.) כל לא
שקנה בשם א' ליתן
עליו, ודמעת א' חסד
קנתו אם חסדו על כלל
עשה זאת והיכל ועד
ללא נתיב ללא חסד,
שמלכות שמן ללא חסד
(לומר א' חסד) חסד
עליו. דמעת שם עשו
של שם חסד חסד
יפרט יפרט (עשרה)
(ג.) שקנה בשם א' חסד,
עמל כל הכבוד על כל

הכי לקי המותר (וא"כ
העיקר) (מסעדין סג) לא
ליה לאו שאין בו מעשה.